

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udvalgt fra Sagn og Sagn Andet forøgede oplag 1858

Citation: Winther, Christian: "Udvalgt fra Sagn og Sagn Andet forøgede oplag 1858", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 187. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid81213/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Hun taug, men fik sin Mund lidt but
Og trykked den paa Jenses; —
Meer var der ei, fra *det* Minut,
At siges eller ændses.

Hjemad de gik med Kinden varm,
Med Hjerter lette, glade;
Hun læned træt sig til hans Arm,
Han bar paa hendes Spade.

Og da til Hyttens Dør de vandt,
Hvor Lampen rødligt brændte,
Sad Pigens Moder end og spandt
Med tusind Ting i Vente:

»See, see! Du har en Følgesvend?
Saa var du jo vel faren.
Velkommen, Nabol sæt Jer! — Men —
Hvor har du Skatten, Karen?«

Men Karen sad og loe saa smaat,
Hun saae paa Fæstemanden:
»Der staaer den Skat, som jeg har faa't
I Mangel af den anden!«

I HJEMMET.

Vildt flyver Høg
Over Land, over Vove,
Taus sidder Gjøg
I de brogede Skove;

Høstvinde drysser
Blade paa Dysser
Hisset, hvor Oldkjæmper sove.

Her kan jeg frit
Aande Luft i min Lunge,
Alt her er mit,
Og om Alt tør jeg sjunge;
Vandre i Drømme
Stærke og ømme,
Høre, hvor Bølgerne runge.

Glemme jeg vil,
Hvor mit Hjerter har sittret,
Strængenes Spil
Var forstemt og forbitret;
Tanker og Sange
Sløve og bange
Sadde, som Slaver bag Gittret.

Hæv dig, min Sang,
Paa din klangfulde Vinge!
Fædrenes Vang
Du en Hilsen skal bringe;
Huldt gennem Dale
Tonernes Tale
Smelte og jublende klinge!

HVILE.

Solen er slukket, Dagen forstummer,
Skyerne staae ved Himlens Rand.

Stjernerne smile; Drømme og Slummer
Favne i Stilhed Hav og Land.

Ak, naar min Dag nu snart er tilende,
Kunde jeg da, som Blomsten der,
Hylle mit Hoved blødt og mig vende
Trygt mod det unge Morgenskjær!

SKOVSANG.

Der sad en Fugl paa Bøgeqvist,
Den sang saa kjønt i Lunden,
Den lytted til mit Hjerte vist,
Og sang det efter Munden.

Og Hjertet var saa frit og glad,
At det var intet Under,
Om Begges Sange fulgtes ad
Og gav sig gode Stunder.

Luun streifed Luften henad Mark,
Mens Solen gik sin Bane;
Tvers over dunkelgrønne Park
Der gled den stille Svane.

Den smaa Kjærminde smiled ømt,
Med Øiet fyldt af Duggen,
Og røbed, hvad den havde drømt
Den Sommernat i Vuggen.

Til Gjæst hos Kløvret Humlen gik
Alt i sin lodne Kofte;
Muusvaagen svæved som en Prik
Høit under Himlens Lofte.

Jordbærret, duftende og rødt,
Imellem Græsset blinked;
Fra Hybenbusken Rosen sødt
Med Elskovsblik mig vinked.

Og der var Nok at qvæde om
For den, der kunde qvæde,
Og Tanken gik, og Tanken kom,
Saa det var ret en Glæde.

Vi sang og jubled op og ned
I Løb og Triller klare,
Og meente, den Livsalighed
Vel evigt kunde vare.

Men op fra Horizontens Kyst
Sig vælted Skyer vilde; —
Da Fuglen taug, — og i mit Bryst
Der blev det ogsaa stille.

SKOVMINDER.

I Skoven, hvor jeg vandred,
Da jeg var ung og glad,
Er Ingenting forandret,
Ei Stub, ei Blomst, ei Blad.
Med Veemods Fryd fornemmer
Endnu min vakte Sands
De samme Fuglestemmer,
Den samme Duft og Glands.

End leve tusind Minder
Her fra min fjerne Vaar;
Fra hver en Luft, der vinder,
Et Fordums Suk jeg faaer.

Skovduens Kluk og Klage
Er lige elskovsblid
Og tryller sødt tilbage
Mig til en svunden Tid.

De vilde Anemoner
Har end det gamle Skjær,
End klinge fjerne Toner,
Som gik mit Hjerte nær;
Den høie Poppel kroer sig
End lige stolt og rank,
Og Bækken endnu snoer sig
Om Stenen lige blank.

Mig vinker hver en Bille,
Hver Sommerfugl, hver Bi,
Jeg veed nok, hvad de ville,
Og føier mig deri:
De byde mig at lukke
Vidt op min Tankes Blik; —
I Klokkeblomstens Krukke
Credentse de mig Drik.

Men Mindets Skaal, de rækker,
Gjør ei mit Hjerte svagt;
Det hæver sig og strækker
Sig med forynget Magt.
I dette grønne Mørke,
I Sommerduftens Flod
Det føler ny sin Styrke
Og faaer sit gamle Mod.

Thi jeg er ingen Daare,
Som har den vandle Skik
At spille Suk og Taare

Paa Tiden, som hengik.
Ak, Alt hvad der kan tænkes
At gjøre Glæden rig,
Det Bedste, der kan skjenkes,
Har Tiden skjenket mig.

SOMMERFUGLEN.

Tidt saae man, Sommerfuglen
Af mangen fræk Krabat
I Viisdom over Uglen
Paa Vers og Riim blev sat.
Men sligt gjør ingen rigtig
Moralsk Poet — nei Tak!
Og derfor skyer forsigtig
Jeg saadan ublu Snak.

Hvad er den hele Tingest?
To Vingepar med Støv!
Blandt Creaturer ringest
Den nys paa Jorden krøb.
Af Blomsterne den arved
Sin sirlige Gestalt
Og fik sin Kappe farvet, —
Men det er ogsaa Alt.

Thi naar i Sommerhaven
Heel lystigt Sangen gaaer,
Den taus og tyst som Graven
Med sine Vifter slaaer.
Den fik ei Røst, ei Stemme,
Den lærte ingen Sang,
Og maa i Hjertet gjemme
Sin Tanke og sin Trang.

Men seer De vel, mit Øre
En Guddom har berørt;
Jeg derfor grant kan høre,
Hvad Andre ei faae hørt:
Jeg Alt, hvad i dens Indre
Sig rører, kan forstaae;
Saavidt jeg kan erindre
Saa tænker den som saa:

»— De kalde mig letsindig,
Ustadig, kaad og vild,
Forfængelig og vindig, —
Kort — Alt, hvad der er til,
Som ikke rigtig duer,
Og stille saa mig op
For Frøkener og Fruer
Som en forvorpen Krop.

Nei, da jeg havde krøbet
Paa Jordens mørke Sti,
Og revet mig af Svøbet,
Som jeg laae bundet i,
Saa blev jeg just en Tænker,
En rigtig, som er fri
For alle dumme Lænker
Og alt Philisterie.

At deilig er min Skabning,
Det veed jeg jo saa godt;
Man staaer i taus Fortabning,
Naar jeg mig viser blot;
Naar i min Fløielskaabe

Jeg hæver mig til Flugt,
Tidt hører jeg dem raabe:
Nei see, hvor det er smukt!

For alt det rene Skjønne,
For Blomster, Sol og Luft,
Det Brogede, det Grønne,
For Alt med Sjæl og Duft,
Mig aabent Sind og Sandser
Naturens Herre gav;
Saalænge her jeg dandser,
Jeg lever kun deraf.

Titanen fordum famled
Sig træt i vaade Leer;
En Krop fik han vel samlet,
Men heller ikke meer;
Thi døv og stum stod Manden, —
Først da Gudindens Haand
Mig satte ham paa Panden,
Fik han Liv, Sjæl og Aand.

Og paa hans Isse stillet
Med samlet Vingepar,
Jeg Sjælens ædle Billed
For alle Kunster var.
Naar sig en Sjæl vil hæve
Og til Vorherre gaae,
Da kan den dog kun svæve
Med mine Vinger paa.

Siig, hvad er vel min Brøde?
Den Drik, man mig frembar,

Jeg skulde vel bortstøde
Som en forlegen Nar?
Jeg tager, hvad man skjenker,
Mig fryder, hvad man gav,
Jeg fri og freidig sænker
Mig dybt i Glædens Hav.

Mon Lilien følte Smerte,
Som bar mig paa sin Arm?
Og brast vel Rosens Hjerte
I dens blussende Barm,
Fordi jeg fløj forbi den
Og sendte den et Blik,
Der vakte Tanker i den,
Som aldrig før den fik?

Violen — var den ikke
Lige duftende og smuk,
Fordi den lod mig drikke
Sit første Morgensuk?
Og fik Kjærminden Taaren
Vel i sit Øies Blaae,
Fordi den havde baaren
Mig et Minut, den Smaa?

Og skal jeg høre ilde,
At i Auriklens Huus
Jeg stundom fik en lille
Gemytlig Sommerruus?
Selv har den mig udkaaret,
Selv har den søde Ven
Mig fuldt saa vel bedaaret,
Som jeg bedaared den!

Jeg tager, hvad man giver,
Mig fryder, hvad man gav,
Til Spurvens Kro mig bliver
En hurtig Død og Grav.
Snart er jeg sønderrevet,
Saa er den Stads forbi; —
Men saa har jeg dog levet,
Saa der er Mening i! —«

— Saa tænkte den med Letsind,
Og kroede sig derved,
Saa blot og bar for Retsind,
Dyd og Anstændighed.
Jeg har ei overdrevet,
Nei, sandt er hvert et Træk.
Jeg har det her nedskrevet
Ligesindede til Skræk.

GJENGANGEREN.

(Med Aarstrups Digte.)

Du frygter, troer jeg, ikke den Gjenganger,
Der kommer for at smykke Julefesten;
Du aabner dine Arme glad mod Gjæsten,
Og siger: »Ak, vor kjære, tabte Sanger!«

Han er et Væld af Vid, af Tanke svanger,
Og er han end forvoven, kaad forresten,
Og støder stundom Degnen ja selv Præsten, —
Vort frie Sind en Dæmper ei forlanger.

End Ingen har ham seet! Du er den Første,
Der qvæges skal af disse hede Druer,
Jeg vilde, Du ei længe skulde tørste.